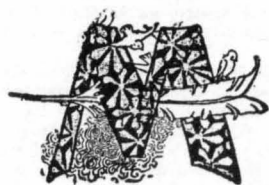

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

ΚΘ'

Α ή αγάπη του Εδδάτη για τη Λαΐδα δεν κράτησε πολύ. Άρχισε να της φέρονται σκληρά, να την εκμεταλλεύεται, να την απατά.

Η Λαΐς, όσο κι αν ήταν τυφλωμένη απ' τον έρωτά της, διασθανότανε, ότι ο Εδδάτης δεν την αγαπούσε πραγματικά. Είχε άλλωστε άπειρες αποδείξεις για τις αποσιτίες του.

Κι η ζωή της άρχισε να γίνεται πια μαρτυρική.

Τέλος, για να συγκρατήσει η Λαΐς τον Εδδάτη κοντά της και να εξασφαλίσει για πάντα την αγάπη του, σκέφτηκε να τον παντρευτεί και να ζήσει στο έξυψο μαζί του, αποτραβηγμένη σε μιὰ μακρινή επαύλη.

Ένα βράδυ, καθισμένη κάτω από μια συστάδα δέντρων στον κήπο της, μιλούσε στο νέο για το γάμο τους. Έκεινος προσποιότανε πως συμφωνεί μαζί της και της έκανε πάλι τους συνηθισμένους του βροχούς.

Την ίδια στιγμή όμως έτυχε να περνάει πλάι τους ο Διογένης. Άκουσε την κουβέντα τους, ή φωνή του νέου με τον ψεύτικο τόνο της χτύπησε άσχημα στ' αυτιά του και σκέφτηκε να προφυλάξει τη Λαΐδα απ' τον κίνδυνο που διέτρεχε.

Πρόβαλε λοιπόν μπροστά τους και με το άποτομο ειρωνικό του ύψος ρώτησε τη Λαΐδα :

— Όποτε σκοπεύεις να ξαναπαντρευτείς, Λαΐς ; Θέλεις να πάρεις αυτόν τον όμορφο νεώ, που όλη η αξία του βρίσκεται στα ληγωμένα μάτια του και στην ψεύτικη φωνή του, που μουάζει με φωνή έταίρας ;

Η Λαΐς θύμωσε πολύ, ακούγοντας τα λόγια αυτά του Διογένη. Τόν έβρισε και του φώναξε :

— Φύγε από δω ! Έβγα έξω απ' τον κήπο άμέσως !...

— Πώς ; Έκανε ο φιλόσοφος με το σαρκαστικό του ύψος. Θέλεις λοιπόν ν' άπαγορέψεις σε μένα που τόσα χρόνια μ' άνωμάζεις φίλο σου, ν' αναπνέω το άρωμα των κήπων σου ; Και νομίζεις, ότι ένας άνθρωπος σαν τον Διογένη, θα στερηθή τον καθημερινό περιπατό του έξ αιτίας ενός όμορφου νεώ, που σε γελάει με τον πιο ξεστσίτωτο τρόπο ;

— Φύγε γρήγορα από μπρός μου ! Ξαναφώναξε η Λαΐς. Καλά σε λένε σκύλο, Διογένη. Δεν σ' άξιζουν παρά βροσιές, πετριές και ραβδισμοί. Φύγε άμέσως από δω, γιατί θα φωνάξω να σε βγάλουνε έξω με τις κλωτσιές.

Άπαθής πάντα, ο κυνικός φιλόσοφος άπάντησε με το σαρκαστικό του ύψος στην ώραία έταίρα :

— Έπειτ' άπ' τα λόγια σου αυτά, δεν μπορεί να υπάρξει φίλια μεταξύ μας και δεν έχω πια θέσι έδω μέσα. Δεν μ' άρέσει να βλέπω ανθρώπους χυδαίους. Ός τώρα ξεχωρίζεις απ' όλους τους άλλους με την ευγένειά σου. Μά ό έρωτας για τον όμορφο νεώ αυτόν σε κατέβασε πολύ χαμηλά. Φεύγω, αλλά πρόσεξε. Φρόντισε να περιορίσεις τις εκρήξεις της καρδιάς σου και μίν ξεχνάς το κρη-δέν άγαν. Μην παρασύρεσαι απ' την υπερβολική αγάπη σου, γιατί θα μετανιώσεις παρόα. Είμαι βέβαιος, ότι ό όμορφο νεώ αυτός, χάριν του οποίου παραγωνίζεις τους πιστούς σου φίλους, πολύ γρήγορα θα μ' έκδικήσει για τις βροσιές που μου έπεσε.

Άπό την ήμέρα αυτή, ό κυνικός φιλόσοφος δεν έπάτησε ποτέ πια το πόδι του μέσα στους κήπους της Λαΐδος κι ούτε θέλησε να την ξαναβιδή.

Ένωμεταξύ, η Λαΐς ήταν ξετρελλαμένη απ' το σχέδιό της να παντρευτεί το λατρευτό της και κάθε μέρα δεν έκαν' άλλο, παρά να μιλά για το γάμο τους.

ήταν έρωτευμένος μαζί μου ; Άλήθεια, ό Λουκιανός δεν μπορεί να μου το άρνηθή αυτό. Και ή έννοια που θάχω για να μεγαλώσω το παιδί αυτό, θα με κάνει να συλλογίζομαι λιγότερο τον δρόμο που οδηγεί από το σπίτι μου στο νεκροταφείο και που είνε πια τώρα ό μόνος δρόμος της ζωής μου.

Η σκέψη αυτή μου ξαναδόθηκε όλο το θάρρος μου ! Έμπρός, γρηά πρελλή Άντέλα. Έντιέ, βάλε τα γυαλιά σου και την καλύτερη πένα στον κοντιλοφόρο σου και γράψε στο «σύζυγό» σου, τον έργοστασάορη.

Με λίγη καλή θέληση, ύπερνωκά κανείς πάντα την άτιμη μοίρα. Θα γίνω μητέρα, όπως ήμουν και σύζυγος με την φαντασία !...

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

— Άκουσε, Λαΐς, της είπε μιὰ μέρα ο Εδδάτης. Δεν έχω και μιὰ αντίρρηση για το γάμο μας. Μά ό γάμος αυτός δεν πρέπει να ναι έξετραλειστικός για μένα.

— Τι θέλεις να πής ; ρώτησε πειραγμένη ή Λαΐς. Μήπως ντρέπεται να κάνει σύζυγό σου τη Λαΐδα ;

— Κάθε άλλο. Πολλές ευπρόσμητες άρχόντισσες ζήλευσαν τη θέσι και τη δόξα σου. Μά άκριβώς αυτό είνε που θα μ' έξετραλειση. Έγώ είνι ένας άσημος ραφιώδς και σύ μιὰ γυναίκα κοσμοξοκουομένη. Αν παντρευτούμε θα μαστε ένα άταιριαστο άντρογυνο. Παντρευτήκε ό Περιοκλής την Άσπασία, μι έκεινος ήταν ό μέγας Περιοκλής. Σε παντρεύτηκε ό Λεοντίδης, μι ήταν ό ένδοξος στρατηγός. Για να σε παντρευτώ, πρέπει να γίνω κι έγώ ένδοξος.

— Σιγά-σιγά, με τόν καιρό, θ' αναγκωριστή απ' τον κόσμο ή ποιητική σου αξία και θ' ανακηρυχτής και σύ ένας απ' τους μεγάλους ποιητές της Έλλάδος.

— Συμφωνώ κι έγώ μαζί σου. Κι αυτό ακριβώς θέλω να πω. Να περιμένουμε πρώτα να γίνω ένδοξος κι έπειτα να παντρευτούμε.

— Ό ! Μά δεν μπορώ να περιμένα τόσον καιρό ! Ξεφώνησε άνωτόμουα ή Λαΐς.

— Ούτ' έγώ μπορώ να σε παντρευτώ αν δεν γίνω ένδοξος σαν κι έσένα, ακούστηκε ψυχρά ό Εδδάτης.

Μολαταύτα, ή Λαΐς δεν έννοούσε να παρατηρή απ' το σχέδιό της και προσπαθούσε να πείση τον νεαρό ραφιώδ να την παντρευτή.

— Μην έπιμένεις, Λαΐς, της είπε μιὰ άλλη μέρα ό Εδδάτης, παίρνοντας ύψος θυμαμένο. Αν νι αγαπούσε, θα έβρε βρει τον τρόπο να γίνω ξεκουστός, όπως τον βρήκα έγώ.

— Βρήρες εσύ τον τρόπο ; ρώτησε έκπληκτη ή Λαΐς.

— Ναι, τον βρήκα.

— Πές μου τον λοιπόν. Πές τον άμέσως και θα γάμο και σένα ό,τι μπορώ.

— Άκουσε. Σε λίγες βδομάδες θα γίνουμε τα Ίσθμια. Έγώ, όπως ξέρεις, έχω γράψει μιὰ ραφωδία, αυτήν που σου διάβασα τις προάλλες και που και σύ την βρήρες ύπεροχη, όπως μου είπες. Λοιπόν, στο χέρι σου είνε να μιλήσης στα μέλη της έλληνοδοκίμυ έπιτροπής και να τους πείσης ν' ανακηρύξουν τη δική μου ραφωδία άνώτερη από τις άλλες και να μου δώσουν το πρώτο βραβείο της ποιήσεως.

Η Λαΐς έμεινε κάμποσην ώρα σκεπτική και άμίλητη.

Τα Ίσθμια, ως γνωστόν, ήσαν Πανελλήνιοι Άγώνες. Έτελούντο κάθε τρία χρόνια στον Ίσθμό της Κορίνθου κι εκτός απ' τ' άλλα αθλητικά άγωνίσματα, γινότανε και διαγωνισμός Μουσικής και Ποιήσεως.

— Λοιπόν, δεν μιλάς ; ρώτησε έπειτ' από λίγο ό Εδδάτης τη Λαΐδα.

— Τι να σου πώ ; άπορώθηκε ή Λαΐς. Πώς θα πείσω τα μέλη της έπιτροπής να σ' ανακηρύξουν νικητή ;

— Στη Λαΐδα τίποτε δεν είν' αδύνατο. Άρκει να το θέλεις. Κανένας δεν θα σου άρνηθή μιὰ τέτοια χάρη, όταν την ζητήσεις με κατάλληλο τρόπο. Κανένας δεν μένει άσυγκίνητος στα λεφτά και πρό πάντων στα θέληγμά σου. Θα μωρώσης στα μέλη της έπιτροπής μερικά πολύτιμα δώρα. Κι' εύτυχώς έχεις μεγάλη περιουσία. Κι' αν δεν άρκεσθούνε στα δώρα, μερικά χάρδια της ώραίας Λαΐδος θα τους κάνουν να ύποκινήουν.

Τα λόγια του Εδδάτη ήσαν πρόστυχα και χυδαία. Μά ή άτυχη Λαΐς άναγκάστηκε να ύποχωρήση.

— Θα κάνω ό,τι θέλεις, είπε. Μά αν δεν έπιτύχω ;

— Αν το επιδώσεις με θέρημ και με ζήλο θα πετύχης.

— Πολύ καλά. Από αύριο μόλις θ' άρχισω τις ένέργειές μου. Πραγματικώς δέ από την άλλη μέρα άμέσως, ή ώραία Κορίνθια άρχισε να ενεργή για να έπιτύχη ό σκοπός του άγαπημένου της. Μοίρασε άφθονα χρημάτα και δώρα, μοίρασε χάρδια και ύποσέσεις στα μέλη της έπιτροπής και πέτυχε ό,τι ζητούσε.

Όταν έγιναν τα Ίσθμια, ό Εδδάτης ανακηρύχτηκε νικητής και πήρε τον κότινο της Ποιήσεως.

Της είχε ύποσχεθεί :

— Αν ανακηρυχτώ νικητής, άμέσως μόλις τελειώσουν οι άγώνες, θα γίνω ό γάμος μας. Κι' άμέσως έπειτα θα σε πάρω να πάμε να έγκατασταθούμε στην πατρίδα μου.

Το βράδυ που τελείωσαν οι άγώνες, ή Λαΐς περιέμενε με λαχάρα στο σπίτι της τόν λατρευτό της. Είχε δώσει διαταγή στη Βαχίδα ν' άρχισή τις έτοιμασίες για το γάμο και για το ταξίδι.

Άλλοίμονο όμως !...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.